

SZIG Francia Sítábor 2012, Alpe d'Huez

A kor vívmányának köszönhetően Szabó Sándor tanár úr már október 20-án 'létrehozhatta csoportját' a Facebook oldalán. Nem telt el olyan nap, hogy ne kaptunk volna egy levelet az elképzelt szobabeosztásról, egy képet a célul kitűzött francia hegyekről, egy időjárás jelentést, vagy akár egy visszaszámláló órát. Külső szemlélőként furcsának tűnhetett a sítáboros kis csapatunk izgatottsága, de nem tudnék egyetlen embert sem említeni, akiben ne tombolt volna egész ősszel az indulás pillanatának vágya.

Január 20-án a kora esti órákban gyülekeztünk és kénytelenek voltunk a pontos indulást betartani a 20 órára becsült előttünk álló út miatt. A remek társaságnak és a különösen komfortos emeletes buszunknak köszönhetően repült az idő. Gyönyörű időben érkezünk meg másnap délután az Oz en Oisans nevű falucskába. Lehet akadtak, akik csak népszerűsítő reklámszövegnek tartották a tanár úr szavait a szállásunkkal kapcsolatban, de még a kételkedőknek is elállt a lélegzete, amikor a hegy lábánál fekvő, csupán egy – másfél hókotrónyi széles - utcából álló faluba betérhetett. Szállásunk elfoglalása után kezdetét vehette életünk egyik legemlékezetesebb sítábora.

Ki előnynek, ki hátránynak tekinti, de szerintem mindenféleképpen pozitív tényezőnek könyvelhető el az önellátás. Apartmanjaink biztosították az alapvető konyhai eszközöket, s ezzel együtt a közös főzés örömeit is. Általában egy, a szemközti ház pékségéből 5 perce hozott francia baguette-tel indítottuk a napot. Első reggel még Szabó Sándor tanár úr felügyeletével és útbaigazításával csúsztuk ki hotelunk pincéjéből, merthogy mi ezt is megtehettünk. Különösebb síléccipelésre, netán bakancsban baktatásra nem volt szükségünk. Kisebb- nagyobb csoportokban, mesés időjárásban hódíthattuk meg a francia hegyek csúcsait. Találkozhattunk hóba rajzolt óriási 'SZIG' felirattal, síliftdobáló fiatalokkal (akikkel természetesen a „háború” nem maradhatott el), illetve megismerkedhetünk az ottani hütték vendégszeretetével és specialitásaival.

Délutánonként hazaérve elég volt csak a szállás ajtajában lecsatolni sílécceinket, majd egy gyors zacskós leves és a tanár úr

létszámellenőrző látogatásai után mindenki nekiláthatott a napi menü elkészítésének. Akadtak olyan esték is, amikor közös fondüüzést, vagy norvég palacsintasütést tartottunk. A hangulat leírhatatlan volt, az eredményt meg inkább most nem írnám le. Remekül töltöttük szabad óráinkat, kártyáztunk, tabuoztunk, illetve ami a legfontosabb, új barátságokat kötöttünk. Teljesen más embereket ismerhettem meg itt Franciaországban a bukósisakjaik mögül előbújva, mint akik a sablonos hétköznapi keretén belül a folyósón csak elsétálnak mellettem.

Élményekkel és új barátokkal teli tábor volt, remek sportolási lehetőségekkel és ahhoz igen kedvező körülményekkel. Mind megkedveltük a francia lejtőket, s a felejthetetlen falucskát, melybe jövőre remélem, visszatérhetünk. S lehet, hogy mindannyian másképp ejtjük ki 'Alpe d'Huez' nevét, de egyben biztosak lehetünk: a szó hallatán mind a 60 Istvános diáknak ugyan az a felejthetetlen és vidám hét jut eszébe.

2012. február 5.

Klinkó Dóra 12.e